

Eva Andreas

Tunadalskyrkan 20 06 14

2 Mos 14:13-16, 19-22

”Herren skall strida för er”

Förra söndagen handlade predikotexten om hur Mose mitt i sin vardagliga gärning bland fåren i öknen fick ett möte med Gud vid en brinnande buske, och fick uppdraget att befria Israels folk från Egyptens betryck. Mose stretade emot, men Gud lovade honom sin närhet och ledning, att han skulle få hjälp av sin bror Aron, och att den stav han hade i handen skulle ha en viktig roll. Med den skulle han på Guds befallning kunna göra de under och tecken som Gud ville, och som skulle förmå den egyptiske kungen, Faraos att släppa sitt folk.

Mose sa sitt ja till Guds kallelse, men fick möta många saker efter vägen, det gick inte alls så lätt som han hade hoppats, och kungens ord var inte att lita på, utan han lurade dem gång på gång. Men till slut efter många plågor och problem lät kungen med kort varsel folket gå därifrån, så att lidandena som drabbat hans folk skulle upphöra. Och i en av dagens texter möter vi folket när de står ute i öknen och inte vet vart de ska ta vägen. Och om utmaningen var stor för Mose tidigare var den ännu större nu. Nu hade han 600 000 man plus kvinnor, barn och en stor mängd boskap som han skulle föra vidare. Det är lätt att låta fantasin skena iväg, när man funderar kring hur det kunde vara, och det är samtidigt svårt att föreställa sig hur det gick till. Men det betonas att de gick som en krigshär, och då var det ungefär 1000 män ledda av en härförare i varje avdelning. Så kanske var det 600 han skulle kommunicera med för att de sedan skulle dela det vidare till sina män. Kvinnor och barn fick nog bara följa med. Det hade varit intressant att veta mer om hur de egentligen gick till.

Nu befann de sig alltså i öknen. Framför sig hade de Sävhavet eller Röda Havet, bakom sig upptäckte de till sin stora fasa Faraos härar. Han hade ju börjat inse att han tappade en stor del av sin arbetskraft när han lät folket gå ut ur landet. Han var tvungen att försöka komma ifatt dem och få dem tillbaka till landet.

Vad skulle de göra?? De hade tidigare ropat till Gud om befrielse och Gud sände Mose till deras hjälp för att kontakta Farao och förmå honom att släppa folket. Det blev till en början ännu värre yttre förhållanden, men sedan skonades de när egyptierna drabbades av allehanda plågor. Och inte minst hade de alla blivit räddade genom att stryka blodet av ett felfritt lamm på dörrposterna. Nu var de vid randen av Röda Havet och kom inte vidare. Vad var det för räddning? Det hade varit bättre att vara kvar i Egypten än att dö i öknen. Folkets knorrande nådde Mose och nu tar han i med all auktoritet han har. Var inte rädda, Stanna här, i dag skall ni bli vittnen till den seger Herren vinner åt er. Herren skall strida för er och ni skall vara tysta. I gamla översättningen står det ni skall vara stilla därvid.

Man kan riktigt höra Mose irritation, Sluta nu, fattar ni inte vad Gud har gjort för er. Var tysta nu, se på vad Herren kan göra istället.

Den här bibelversen "Herren skall strida för er och ni skall vara stilla därvid", är en som vi ofta har sjungit, och som har tröstat många gånger, när livets omständigheter har varit svåra och man inte haft någon kontroll över det som hänt. Då har det varit och är gott att veta att Herren har kontrollen trots att vi mänskligt sett inte kan göra någonting.

Och kanske är vi ibland lite som Israels folk. Vi ropar på hjälp och han sänder den, men det blir inte alltid som vi har tänkt oss utan omständigheterna blir annorlunda och då börjar vi ropa eller klaga igen. Gud var finns du, hur kunde det bli så här. Kanske säger Gud "var tyst nu", ser du inte att jag är med och vill hjälpa, men jag gör det på mitt eget sätt inte som du bestämt.

Om man betonar orden i versen olika så får man fram vilket rikt innehåll det är.

HERREN skall strida för er. Herren som har all makt, som har alla möjligheter står bakom.

Herren SKALL strida för er. Han VILL göra det, och hans löften är fasta och han sviker inte.

Herren skall STRIDA för er. Vi är inte ensamma, han tar striden, oavsett vad det handlar om, och gör det ofta i bakgrunden så att vi inte ens märker det. Största segern vanns när Jesus uppväcktes från de döda och öppnade vägen till en personlig gudsrelation, och därför

har vi också tillgång till den andliga välsignelse som finns i relationen till Jesus, och där Gud ger oss del av samma styrka som Jesus uppväcktes med.

Herren skall strida FÖR ER, (eller om vi sätter in oss själva,) Herren skall strida för MIG. Vi är så viktiga för honom, han älskar oss och vill hjälpa oss på så många sätt, men vi är människor och drabbas av allt det mänskliga, men vi är inte ensamma, vi får se på honom för att inte tröttna och förlora modet.

För israeliterna vi randen av havet hände det som gång på gång beskrivs i den bibliska historien: Gud griper in på sitt eget sätt och beskyddar sitt folk. Guds ängel som tidigare gått framför dem och lett dem flyttar sig och går bakom dem, så att Faraos här aldrig kommer nära israeliterna.

Och så händer det oväntade. Gud använder naturens krafter i sin tjänst, samtidigt som han gör sig beroende av människor för att det ska bli möjligt. Mose får ta fram sin stav och så säger Gud till honom att lyfta staven och sträcka ut handen över havet, så ska folket ska kunna gå torrskodda genom havet.

Och när Mose gjorde det ” drev Herren undan havet med en stark östanvind, som blåste hela natten. Så gjorde han havet till torrt land. Vattnet klövs och israeliterna gick torrskodda tvärs över havet, medan vattnet stod som en vägg på båda sidor”

Mose var en människa som du och jag, med fel och brister med förtjänster och goda sidor, en människa som sa ja till Gud när han kallade, som använde det han hade, sin stav, sin förmåga att lyssna och allt det han hade fått med sig i sin uppfostran som hebre och som prins vid egyptiska hovet. De misstag han hade gjort, som te x att döda en man blev förlåtna och i Guds närhet blev han upprättad och fick en ny möjlighet.

Idag får **vi** höra Guds ord: Var inte rädda, jag har allt i min hand. Det innebär inte att allt jobbigt försvinner. Folket hade ju en lång ökenvandring framför sig, men där de fick erfara hur Gud i fyrtio års tid försåg dem med mat och vatten, och hur kläderna och sandalerna inte blev utslitna (5 Mos 29:5), och att de en dag fick komma till sitt eget land.

Gång på gång hälsas folket med orden "var inte rädda" Herren skall själv gå före dig, Han skall vara med dig. Han sviker dig inte och överger dig inte. Var inte rädd, tappa inte modet.

Han är med, han vill använda oss i sin tjänst, var och en med allt det vi är och har. Men han tränger sig aldrig på, däremot kan han gång på gång visa samma sak på olika sätt, men han väntar in vårt svar, när han frågar: vill du leva i min närhet, kan jag få använda dig?? Använda din vardag, använd din stav, dvs dina förutsättningar och gåvor. Då kan vi ibland få se de stora undren, men lika ofta se hans möjligheter i det vardagliga mötet med varandra, där t ex ett vänligt ord kan göra under, där en bön för någon kan stötta och hjälpa och ge kraft att orka vidare.

Vi får lita på hans löften: om närhet, om att han vill vara med, och förvänta oss att han kan och vill göra det oväntade, för att vi ska stärkas i vår tro, och för att andra ska lära känna honom.

AMEN